

บทที่ 4

วรรณคดีในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง (Antebellum Literature)

วรรณคดีของชนผิวดำที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งแรกได้แก่ วรรณคดีที่เกิดขึ้นในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง (Antebellum) ซึ่งอยู่ในปลายศตวรรษที่ 18 ถึง ค.ศ. 1865 กวีและนักประพันธ์สำคัญ ๆ คือ ฟิลลิส วีทลีย์ (Phillis Wheatley) จูปีเตอร์ แฮมมอน (Jupiter Hammon) โอเลาดา อีควิโอโน (Olaudah Equiano) เบนจามิน แบแนเกอร์ (Benjamin Banneker) เดวิด วอล์กเกอร์ (David Walker) และเฟรเดอริก ดักลาส (Frederick Douglass) เป็นต้น

บทนี้จะบรรยายลักษณะของวรรณคดีในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง ชีวิตประวัติของกวีและนักประพันธ์สำคัญ และศึกษาวรรณกรรมที่สะท้อนความรู้สึกนึกคิดและชีวิตของชนผิวดำในสมัยดังกล่าว

1. ลักษณะของวรรณคดีในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง

วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง (Antebellum literature) มีปริมาณไม่มากนัก เนื่องจากชนผิวดำส่วนใหญ่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ (Illiterate) และอยู่ในสภาพที่มีเอื้อต่อการสร้างสรรค์งานศิลปะใด ๆ ได้ วรรณคดีส่วนมากจึงเป็นวรรณคดีพื้นบ้านที่สืบทอดด้วยประเพณีการเล่าด้วยปากต่อปาก (Oral tradition) วรรณคดีที่เป็นลายลักษณ์อักษร (Literary literature) เริ่มปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรกในปลายศตวรรษที่ 18 โดยใช้ภาษาอังกฤษและรูปแบบของการประพันธ์เป็นแบบอังกฤษ¹ แม้ว่าชนผิวดำในสมัยนั้นจะยังคงมีความรู้สึกนึกคิดเป็นแอฟริกาอยู่ เพราะเป็นชนผิวดำที่ถูกนำมาจากทวีปแอฟริกา แต่ก็เริ่มได้รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษ

วรรณคดีหลายลักษณะอักษรในสมัยก่อนสงครามกลางเมืองอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ตามเนื้อหา คือ

ก. วรรณคดีที่เกิดขึ้นในปลายศตวรรษที่ 18 มีรูปแบบและเนื้อหาคล้ายคลึงวรรณคดีคลาสสิก* โดยเฉพาะอย่างยิ่งกวีนิพนธ์ของฟิลลิส วีทลีย์ (Phillis Wheatley) นั้นมีรูปแบบเหมือนกวีนิพนธ์ของกวีอังกฤษในศตวรรษที่ 18 อาทิ อเล็กซานดรา โป๊ป (Alexandra Pope) จอห์น มิลตัน (John Milton) และมีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อถือและศรัทธาในศาสนาคริสต์อย่างยิ่ง ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในกวีนิพนธ์ของกวีอเมริกัน ในศตวรรษที่ 17 เช่น แอนน์ แบรดสตรีท (Anne Bradstreet) และเอ็ดเวิร์ด เทเลอร์ (Edward Taylor) ด้วยเช่นเดียวกัน

ข. วรรณคดีที่เกิดขึ้นก่อน ค. ศ. 1865 หรือสมัยก่อนที่จะมีการเลิกทาสเกิดขึ้น วรรณกรรมส่วนใหญ่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตทาส การประท้วงระบบทาส และการสนับสนุนการเลิกทาส นักเขียนที่สำคัญคือ เดวิด วอล์กเกอร์ (David Walker) และเฟรเดอริก ดักลาส (Frederick Douglass)

สาเหตุที่วรรณคดีทั้งสองประเภทมีลักษณะดังกล่าว ก็เนื่องมาจากปัจจัยหลัก 2 ประการคือ

1) ปัจจัยศาสนา (Religious issue) ในศตวรรษที่ 18 บริเวณนิวอิงแลนด์ (New England) ได้รับอิทธิพลสูงจากคำสอนของศาสนาคริสต์นิกายต่าง ๆ ที่มีหลักการเดียวกันคือ ปลูกเร้าให้คริสตศาสนิกชนดำเนินชีวิตด้วยความสมณะและเคร่งศาสนา ทั้งยังเน้นเรื่องการรักษาพรหมจรรย์ด้วยความเชื่อถือและศรัทธาในพระเจ้าอย่างยิ่ง ความเคร่งศาสนาทั้งของชนผิวขาวและชนผิวดำก่อให้เกิดบรรยากาศที่เรียกว่า "ความตื่นตัวอันยิ่งใหญ่" (The Great Awakening) วรรณคดีของชนผิวดำได้รับอิทธิพลจากความเคร่งศาสนาด้วย และสะท้อนความเชื่อถือและความศรัทธาในพระเจ้าอย่างยิ่งยวด เช่น กวีนิพนธ์ของฟิลลิส วีทลีย์ อย่างไรก็ตาม

---

* คลาสสิก (The Classics) หมายถึงวรรณคดี และศิลปะของกรีกและโรมันโบราณ

มีหลักฐานว่า นิลลิส วิทลีย์ก็ได้เขียนโคลงพรรณนาเหตุการณ์และบุคคลสำคัญของสมัยนั้นด้วยเช่นกัน แต่ฉันทักษะยังคงคล้ายแบบกวีนิพนธ์คลาสสิกเช่นเดิม

2) ปัจจัยเรื่องเผ่าพันธุ์ (Racial issue) ในครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 วรรณคดีของชนผิวดำได้รับอิทธิพลจากปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในบ้านเมือง เช่น ปัญหาเรื่องเผ่าพันธุ์และขบวนการต่อสู้และสนับสนุนการเลิกทาส มีการพิมพ์เอกสารโจมตีระบบทาส ผู้นำในการโฆษณาชวนเชื่อในเรื่องนี้คือ วิลเลียม ลอยด์ การ์ริสัน (William Lloyd Garrison) นอกจากนี้ นวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ของแอริเยต บีชเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) มีส่วนมากที่ทำให้เกิดความรู้สึกเห็นใจและเวทนาชนผิวดำ การต่อต้านระบบทาสจึงมีเพิ่มมากขึ้น อีกประการหนึ่ง สงครามกบฏเอกราช (Independence War) ทำให้เกิดความรู้สึกต้องการความเป็นไท และหลักการของศาสนาคริสต์นิกายควอเกอร์ (Quakers) และเมธอดิสต์ (Methodism) เน้นเรื่องเสรีภาพและสิทธิมนุษยชน ปัจจัยเหล่านี้ล้วนทำให้วรรณคดีในครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 เป็นวรรณคดีที่สะท้อนเรื่องราวของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (Survival) ของชนผิวดำในสังคมที่ไร้ความเสมอภาคและความยุติธรรม และการดิ้นรนเพื่อขจัดปัญหาเรื่องเผ่าพันธุ์และสีผิว (Racial problems) มีการแต่งวรรณกรรมที่มีเนื้อหาประท้วงระบบทาส (Literature of protest) และการแสวงหาเสรีภาพ (The search for freedom) ดังปรากฏอยู่ในวรรณกรรมของ เดวิด วอล์กเกอร์ เรื่อง Appeal ซึ่งมีเนื้อหาประท้วงระบบทาสอย่างรุนแรง ก่อนสงครามกลางเมืองจะสิ้นสุดลงจึงมีนักสนับสนุนการเลิกทาส (Abolitionists) นักถกเถียงโต้แย้งกันด้วยเรื่องทาส (Polemicalists) กวี (Poets) และนักประพันธ์ (Authors) ที่เขียนเรื่องราวของทาส เช่น เฟรเดอริก ดักลาส บุคคลเหล่านี้ล้วนต่อสู้เพื่อการเลิกทาสอย่างแท้จริง

2. ชีวิตของกวีและนักประพันธ์ในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง

สมัยปลายศตวรรษที่ 18 มีกวีสำคัญคือ ฟิลลิส วีทลีย์

ก. ฟิลลิส วีทลีย์ (Phillis Wheatley, 1753-1784) การศึกษาวรรณคดีของชนผิวดำในสมัยก่อนสงครามกลางเมืองจำเป็นต้องศึกษากวีนิพนธ์ของฟิลลิส วีทลีย์ด้วย เพราะเธอเป็นกวีหญิงคนแรกของชนผิวดำ และยังเป็นกวีหญิงคนแรกของสหรัฐอเมริกาที่เขียนโคลงพรรณนาเหตุการณ์เกี่ยวกับการเมือง²

ฟิลลิส วีทลีย์ ภาพจาก

มาจากชายฝั่งตะวันตกของทวีปแอฟริกา ปัจจุบันคือ American Reader หน้า 612 เซเนกัล (Senegal)³ ในราวทศวรรษที่ 1750 เธอถูกนำมาขายให้ครอบครัวของจอห์น วีทลีย์ (John Wheatley) ซึ่งเป็นพ่อค้าผ้าที่เมืองบอสตัน (Boston) ด้วยความเมตตาของครอบครัว วีทลีย์ เธอจึงมีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษตามแบบอย่างของนิวอิงแลนด์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนพระคัมภีร์ไบเบิลและหนังสือคลาสสิก ซึ่งต่อมามีอิทธิพลต่อการเขียนกวีนิพนธ์ของฟิลลิส วีทลีย์อย่างยิ่ง ใน ค.ศ. 1773 ฟิลลิส วีทลีย์ได้เดินทางไปประเทศอังกฤษเพื่อรักษาสุขภาพตามความประสงค์ของตระกูลวีทลีย์ นับว่าฟิลลิส วีทลีย์เป็นสตรีผิวดำคนแรกที่มีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศในฐานะที่มีได้เป็นทาสและได้พบปะบุคคลสำคัญ ๆ ในแวดวงการเมืองและวรรณคดีของลอนดอน (London) ขณะอยู่ที่อังกฤษ ฟิลลิส วีทลีย์ได้เขียนกวีนิพนธ์คือ Poems on Various Subjects, Religious and Moral และ Negro Servant to Mr. Wheatley of Boston ต่อมา ได้เดินทางกลับมายังบอสตันเพราะนางวีทลีย์ถึงแก่กรรม และได้สมรสกับชายผิวดำที่เป็นไท แต่ชีวิตสมรสล้มเหลว บุตรทั้งสามของฟิลลิส วีทลีย์เสียชีวิตตั้งแต่เยาว์วัย ความสูญเสียต่าง ๆ ดังกล่าวและสุขภาพที่อ่อนแอ ทำให้ฟิลลิส วีทลีย์ถึงแก่กรรมใน ค.ศ. 1784 เมื่ออายุเพียง 30 ปี

กวีนิพนธ์ชุด Poems on Various Subjects, Religious and Moral ของฟิลลิส วีทลีย์พิมพ์ครั้งแรกใน ค.ศ. 1773 ประกอบด้วยโคลงที่เกี่ยวกับศาสนาและศีลธรรม

นอกจากนี้ยังมีโคลงชื่อ "On the Death of Rev. Mr. George Whitefield, 1770" และ "The King's Most Excellent Majesty" โคลงทั้งสองเรื่องนี้เขียนใน ค.ศ. 1768 เมื่อฟิลลิส วิตลีย์มีอายุได้เพียง 17 ปี โคลงทั้งสองเรื่องดังกล่าวเป็นโคลงไว้อาลัยแก่ผู้วายชนม์ (Elegy) และทำให้ฟิลลิส วิตลีย์เริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในเมืองบอสตัน โคลงของฟิลลิส วิตลีย์ยึดรูปแบบและเนื้อหาของกวีนิพนธ์นีโอคลาสสิก (Neoclassics)* เพราะได้รับอิทธิพลจากการศึกษาแบบนิวอิงแลนด์ที่เน้นการเรียนพระคัมภีร์ไบเบิล (The Old And New Testaments) และกวีนิพนธ์คลาสสิก (The Classics) เช่น การศึกษากวีนิพนธ์ของอเล็กซานดรา โปป (Alexandra Pope) และจอห์น มิลตัน (John Milton) เป็นต้น แต่การที่ฟิลลิส วิตลีย์เขียนกวีนิพนธ์ด้วยลีลาคลาสสิก และเน้นเนื้อหาที่เป็นเรื่องความเชื่อถือและศรัทธาในพระเจ้านั้น นักวิจารณ์ถือว่าเป็นการเขียนโดยมิได้สะท้อนชีวิตและประสบการณ์ที่เข้มข้นของทาสผิวดำ ชนผิวดำจึงไม่ลืยมรวัชเธอเป็นกวีผิวดำที่แท้จริงตั้งแต่แรก ทั้ง ๆ ที่เธอก็เป็นทาสผิวดำคนหนึ่ง⁴ อย่างไรก็ตาม นักวิจารณ์บางคนได้คัดค้านในประเด็นนี้และมีความเห็นว่าเป็นที่แน่นอนแล้ว ฟิลลิส วิตลีย์ได้กล่าวถึงทวีปแอฟริกาและชีวิตทาสไว้ในโคลงชื่อ "To the Earl of Dartmouth" อีกทั้งได้แสดงความรู้สึกต่อต้านระบบทาสไว้ในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนถึงพระอธิการแซมมวล ออกคัม (Reverend Samuel Occum) เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1774⁵

ประเด็นที่ว่าฟิลลิส วิตลีย์เป็นกวีผิวดำที่ "เลียนแบบ" กวีนิพนธ์นีโอคลาสสิก และมิได้สะท้อนความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ของชนผิวดำในสมัยทาส ยังไม่ถือว่าสำคัญเท่ากับความจริงที่ว่า ฟิลลิส วิตลีย์ คือ กวีหญิงคนแรกของชนผิวดำที่สามารถสื่อความรู้สึกและความคิดอันลึกซึ้งของชนผิวดำในแถบนิวอิงแลนด์ด้วยภาษาอังกฤษที่ไพเราะและกระจ่างชัดเจนจนเห็นภาพได้ตามแบบอย่างของกวีอเมริกันในศตวรรษที่ 17 เช่น แอนน์ แบรดสตรีท และเอ็ดเวิร์ด

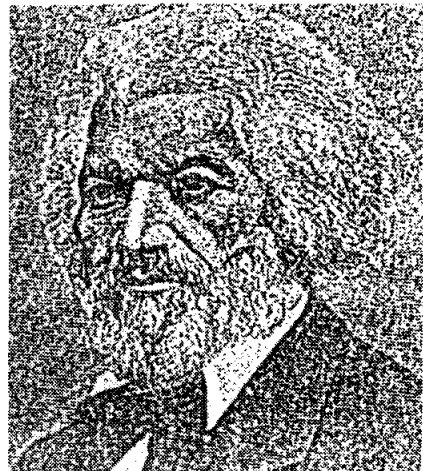
*นีโอคลาสสิก (Neoclassics) คือการฟื้นฟูศิลปะและวรรณคดีอังกฤษในระหว่าง ค.ศ. 1660-1740 โดยยึดรูปแบบและลีลาของกรีกและโรมันเป็นหลัก

เทเลอร์ตั้งตัวอย่างโคลง 2 เรื่องคือ "On Being Brought from Africa to America" และ "To the University of Cambridge in New England"

สมัยก่อนการเลิกทาส

ข. เดวิด วอล์กเกอร์ (David Walker, 1785-1830) เป็นนักสนับสนุนการเลิกทาส (Abolitionist) และได้ชื่อว่าเป็น "บิดาแห่งการปฏิวัติ" (Father of Revolt) เขาเกิดที่เมืองวอชิงตัน (Washington) ในมลรัฐแคโรไลนาเหนือ (North Carolina) บิดาเป็นทาส ส่วนมารดาเป็นไท เดวิด วอล์กเกอร์ได้เห็นความทารุณและไร้มนุษยธรรมของระบบทาส เขาจึงมีความเห็นใจทาสและต่อมาได้ประณามระบบทาสอย่างรุนแรง ผลงานของเดวิด วอล์กเกอร์คือจุลสาร (Pamphlet) เรื่อง **Appeal** ซึ่งเป็นวรรณกรรมประเภทประท้วงระบบทาส (Literature of protest) ที่สะท้อนให้เห็นความรู้สึกภาคภูมิใจในเผ่าพันธุ์ของชนผิวดำ (Black race pride) การฉีกกำลังและการต่อต้านระบบทาส กล่าวกันว่าจุลสารเรื่อง **Appeal** ทำให้ชนผิวขาวในภาคใต้ของสมัยนั้นหวาดกลัวว่า ชนผิวดำอาจจะก่อเหตุร้ายแรงขึ้น เพราะเนื้อหาในจุลสารดังกล่าวเป็นการปลุกกระดมชนผิวดำและประณามชนผิวขาวอย่างรุนแรง จึงมีการเก็บจุลสารดังกล่าวไปเผาทำลายและจับกุมผู้ครอบครองจุลสารเรื่องนี้ด้วย⁶

ค. เฟรเดอริก ดักลาส (Frederick Douglass, 1817-1895) เป็นนักเขียนอัตชีวประวัติ (Autobiographer) คนแรกของชนผิวดำ อัตชีวประวัติของเขาเรื่อง **Narrative of the Life of Frederick Douglass, an American Slave** ได้ชื่อว่าเป็นวรรณกรรมประเภทร้อยแก้วประเภทบรรยายโวหาร (Narrative) เรื่องแรกของสหรัฐอเมริกา⁷ และมีสำนวนโวหารที่ไร้เทียมทาน เฟรเดอริก ดักลาส เกิดเมื่อ ค.ศ. 1817 ในครอบครัวทาสระบบทาสทำให้เขาต้องพลัดพรากจากมารดาตั้งแต่เด็ก และมีชีวิตยากจน เขาได้ต่อสู้เพื่อการเลิกทาสอย่าง

เฟรเดอริก ดักลาส

ภาพจาก **The Afro-Americans**

4 ed. หน้า 282

จริงจัง เพราะเห็นว่าระบบทาสเป็นศัตรูต่อการดำรงชีวิตของชนผิวดำ เฟรเดอริก ดักลาส เริ่มต่อสู้เพื่อการเลิกทาสด้วยการเป็นนักพูดปาฐกถา (Orator) ปลูกเร้าเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ให้ตระหนักในความชั่วร้ายของสถาบันทาส เฟรเดอริก ดักลาสเป็นผู้มีฝีปากกล้าและคมคายเพราะมีพรสวรรค์ในการโน้มน้าวผู้ฟังให้เชื่อถือคำพูดของเขา

เฟรเดอริก ดักลาสเป็นทั้งนักพูดและนักเขียน ผลงานของเขาจึงมีทั้งสุนทรพจน์ (Speeches) ปาฐกถา (Oration) อัตชีวประวัติ (Autobiography) ความเรียง (Essays) และวารสาร (Journals) โดยเฉพาะวารสารนั้นมีวารสารชื่อ **The North Star, Frederick Douglass's Paper** และ **The Douglass's Monthly** ผลงานเหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ และความสามารถในเชิงประพันธ์ของเฟรเดอริก ดักลาสอย่างดียิ่ง

ชนผิวดำต่างเป็นหนี้เฟรเดอริก ดักลาสมาก เพราะเขาเป็นผู้นำในการสนับสนุนให้มีการเลิกทาสตลอดมา จนกระทั่งท้ายสุดการเลิกทาสได้เกิดขึ้น เฟรเดอริก ดักลาสไม่เคยเห็นด้วยอย่างยิ่งกับการยุติปัญหาของชนผิวดำด้วยการส่งชนผิวดำออกนอกประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อให้เป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกา (Colonization) ถ้าปราศจากการต่อสู้และการนำของเฟรเดอริก ดักลาสแล้ว อนาคตของชนผิวดำคงไม่เป็นเช่นในปัจจุบันอย่างแน่นอน คำพูดที่เต็มไปด้วยความสะเทือนใจของเฟรเดอริก ดักลาสที่ชนผิวดำทุกสมัย ทุกเพศ และทุกวัยจดจำได้เสมอคือ "วันที่ 4 กรกฎาคม ของท่านคือวันอะไรสำหรับชาวอเมริกันผิวดำ?" (What, to the American slave, is your 4th of July?)⁸

เฟรเดอริก ดักลาส เป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อการเลิกทาสอเมริกันผิวดำ

3. อัตชีวประวัติเรื่อง **Narrative of the Life of Frederick Douglass, an American Slave: Written by Himself: การศึกษา**

อัตชีวประวัติเรื่อง **Narrative of the Life of Frederick Douglass, an American Slave: Written by Himself** เขียนโดยเฟรเดอริก ดักลาสและพิมพ์ใน

ค.ศ. 1845 จัดเป็นวรรณกรรมประเภทบรรยายโวหาร (Narrative) เนื้อเรื่องแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกมี 9 บท เกือบบทแรกนี้เป็นเรื่องราวของทาสที่อาศัยอยู่ในไร่ ตอนที่ 2 มีเพียง 2 บทแต่มีความยาวเท่ากับตอนแรก และเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการหลบหนีของผู้เขียนซึ่งเป็นทาสเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง เฟรเดอริก ดักลาสเล่าเรื่องราวโดยเริ่มจากเมืองที่เขาเกิดในมลรัฐแมริแลนด์ (Maryland) ต่อมาเขาได้เล่าถึงชีวิตของทาสที่ต้องเผชิญกับการพลัดพรากและความไร้มนุษยธรรมของระบบทาส ในตอนที่สองเป็นเรื่องราวการหลบหนีของเฟรเดอริก ดักลาสซึ่งหลบหนีได้สำเร็จ เขาเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยการมีครอบครัว และได้อาศัยอยู่ที่เมืองเบดฟอร์ด (Bedford) ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ ณ ที่นั้น เฟรเดอริก ดักลาสได้เข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มสนับสนุนการเลิกทาส และต่อมาได้กลายเป็นผู้นำคนสำคัญยิ่ง⁹

อัตชีวประวัติเรื่อง **Narrative of the Life of Frederick Douglass, an American Slave** จัดว่าเป็นวรรณกรรมทรงคุณค่าเรื่องหนึ่งของวรรณคดีชนผิวดำเพราะเป็นเสมือนหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่สะท้อนถึงความไร้มนุษยธรรม (Dehumanization) และการฆ่าจิตวิญญาณ (Soul-killing) ของระบบทาสที่มีต่อชนผิวดำ¹⁰ นอกจากนั้นเฟรเดอริก ดักลาสยังได้บรรยายเหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยภาษาที่ชัดเจนเรียบง่ายและกินใจ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขา เพราะเฟรเดอริก ดักลาสเป็นนักเขียนที่มีความสามารถถึงในการถ่ายทอดเหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยความสมจริง (Realism) อีกทั้งเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน (Humor) และแฝงการเสียดสีตลกขบขัน (Irony)¹¹ ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะพบได้ในอัตชีวประวัติเรื่องนี้ก็คือ เฟรเดอริก ดักลาสได้สอดแทรกประเพณีนิยมพื้นบ้าน (Folk tradition) ไว้ในเรื่องด้วย ทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงสภาพแวดล้อมแบบพื้นบ้านของชนผิวดำ (Black folk environment)¹² เอช บรูซ แฟรงกลิน (H. Bruce Franklin) ได้กล่าวไว้ว่า อัตชีวประวัติของเฟรเดอริก ดักลาสเป็นวรรณกรรมที่สะท้อนความแตกต่างระหว่างทาสกับนาย เพราะแสดงให้เห็นสภาพเยี่ยงสัตว์ (Animal imagery) ของทาสผิวดำ กล่าวคือทาสผิวดำเปรียบเสมือนสัตว์ที่ถูกทำร้ายหรือถูกกลืนกิน ในขณะที่นายผิวขาวคือสัตว์ประเภทเจ้าป่าที่น่าสพรึงกลัวแบบงู เสือ และสิงโต¹³ นอกจากนั้น เรื่องนี้ยังมีการบรรยายให้เห็นจริงถึงการย้ายถิ่นฐาน (Movement) จากชนบทสู่เมือง ดังนั้น ชนบทคือสัญลักษณ์ของสถาบันทาส เมือง

คือสัญลักษณ์แห่งเสรีภาพ ในตอนสุดท้ายของเรื่อง เฟรเดอริก ดักลาสหลบหนีไปสู่เมืองได้สำเร็จ

4. บทสรุป

วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง เป็นวรรณคดีลายลักษณ์อักษรประเภทแรกที่ปรากฏขึ้นนับตั้งแต่ชนผิวดำถูกบังคับขับไล่ออกจากทวีปแอฟริกามาเป็นทาสในสหรัฐอเมริกา วรรณคดีในสมัยนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทตามเนื้อหา ประเภทแรกเป็นวรรณคดีในปลายศตวรรษที่ 18 ได้แก่กวีนิพนธ์ของฟิลลิส วิทลีย์ และจูปิเตอร์ แยมมอน เป็นต้น วรรณคดีของนักประพันธ์กลุ่มนี้มีรูปแบบและเนื้อหา "เลียนแบบ" กวีนิพนธ์ของกวีอเมริกันในสมัยอาณานิคมและคล้ายวรรณคดีในโอกาสสิกของอังกฤษ และสะท้อนความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ของชนผิวดำที่อ่านออกเขียนได้ในสมัยปลายศตวรรษที่ 18 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กวีนิพนธ์ของฟิลลิส วิทลีย์นั้นบ่งชี้ว่าฟิลลิส วิทลีย์มีความรู้สึกนึกคิดและรูปแบบในการประพันธ์ที่แตกต่างจากชนผิวดำทั่วไปในศตวรรษที่ 17 วรรณคดีประเภทที่ 2 ในสมัยก่อนสงครามกลางเมืองคือ วรรณคดีที่เกิดขึ้นในครึ่งศตวรรษที่ 19 นักเขียนที่สำคัญของสมัยนี้คือ เดวิด วอล์กเกอร์ และเฟรเดอริก ดักลาส วรรณกรรมส่วนมากเป็นวรรณกรรมประท้วงระบบทาส วรรณคดีประเภทหลังนี้เสมือนค้นร่องส่องให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ และความรู้สึกนึกคิดของชนผิวดำในสมัยก่อนการเลิกทาสได้อย่างดีที่สุด และจัดว่าเป็นวรรณคดีของชนผิวดำที่เกิดขึ้นในยุคแรกอย่างแท้จริง ทั้งนี้มีได้ับวรรณคดีพื้นบ้านซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น

เชิงอรรถ ๓๓^๔ วรรณคดีในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง

¹Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America* (New York: Macmillan, 1972), 2.

²Frank N. Magill, ed., *Masterpieces of African-American Literature* (New York: Harper Collins, 1992), 452.

³Barksdale, *Black*, 38-40.

⁴Houston A. Baker, Jr., *The Journey Back* (Chicago: The University of Chicago Press, 1980), 9.

⁵Magill, *Masterpieces*, 453.

⁶Barksdale, *Black*, 152.

⁷H. Bruce Franklin, *Prison Literature in America* (New York: Oxford University Press, 1989), 5.

⁸Barksdale, *Black*, 68.

⁹Magill, *Masterpieces*, 318.

¹⁰*Ibid.*, 318.

¹¹Houston A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 52.

¹²Baker, Jr., *Black*, 53.

"Franklin, *Prison*, 7.

กิจกรรม

1. จงเปรียบเทียบวິณิพนธ์ของฟิลลิปส์ วิทลีย์กับวິณิพนธ์ของกวีอเมริกันและอังกฤษในศตวรรษที่ 18 ว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร
2. จงอ่านอัตชีวประวัติเรื่อง **Narrative of the Life of Frederick Douglass, an American Slave** ฉบับเต็ม เพื่อศึกษาเรื่องราวของชีวิตทาส
3. จงอ่านวรรณกรรมของเดวิด วอล์กเกอร์เรื่อง **Appeal** ฉบับสมบูรณ์ และอภิปรายในห้องเรียนว่า เหตุไฉนวรรณกรรมเรื่องนี้จึงเป็น Literature of protest และเป็นเอกสารต้องห้าม
4. จงเปรียบเทียบวรรณคดีพื้นบ้าน กับวรรณคดีในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง

ฟิลลิป วิกาลี "On Being Brought from Africa to America"

On Being Brought from Africa to America

'Twas mercy brought me from my pagan land,
Taught my benighted soul to understand
That there's a God, that there's a Saviour too:
Once I redemption neither sought nor knew.
Some view our sable race with scornful eye,

"Their colour is a diabolic die."
Remember, Christians, Negroes, black as Cain,
May be refin'd, and join th' angelic train.

ที่มา: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1972), 41.

Questions

1. In which ways is this poem similar to a classic poem?
2. What is the tone of this poem?
3. Explain "my pagan land," "My benighted soul," "our sable race,"
" a diabolic die," "Cain," and " th'angelic train."
4. What is the main idea of this poem?
5. What do the reader learn about Africa and its people?

6. According to this poem, will you accept Phillis Wheatley as a Black poetess? Why or why not? Discuss freely.

To the University of Cambridge,
in New England

While an intrinsic ardor prompts to write,
The muses promise to assist my oen;
'Twas not long since I left my native shore
The land of errors, and Egyptian gloom:
Father of mercy, 'twas thy gracious hand
Brought me in safety from those dark abodes.

Students, to you 'its giv'n to scan the heights
Above, to traverse the ethereal space,
And mark the systems of revolving worlds.
Still more, ye sons of science ye receive
The blissful news by messengers from heav'n
How Jesus'blood for your redemption flows.
See him with hands out-stretcht upon the cross;
Immense passion in his bosom glows;
He hears revilers, nor resents their scorn:
What matchless mercy in the Son of God!
When the whole human race by sin had fall'n,
He deigned to die that they might rise again,
And share with him in the sublimest skies,
Life without death, and glory without end.

Improve your privileges while they stay,
Ye pupils, and each hour redeem, that bears
Or good or bad report of you to heav'n.
Let sin, that baneful evil to the soul,
By you be shunn'd, nor once remit your guard;
Suppress the deadly serpent in its egg.
Ye blooming plants of human race divine,
An Ethiopie tells you 'tis your greatest foe;
Its transient sweetness turns to endless pain,
And in immense perdition sinks the soul.

72: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1972), 41.

Questions

1. How did the poet open her poem?
2. Where did the poet come from? How did she call that place?
3. Discuss the form of this poem.
4. What images are used in the poem? And why?
5. What is the poet's expectation after death?
6. What is the main idea of this poem?
7. Is this poem similar to any classic poem you have read?
Discuss with details.
8. What is the tone of this poem?

9. Does the poem tell the reader anything about Phillis Wheatley herself?
10. Do you accept that this is a poem written by a Black slave? Why or why not? Discuss.

เดวิด วอล์กเกอร์ (David Walker) Appeal

Preamble

My dearly beloved Brethren and Fellow Citizens:-Having travelled over a considerable portion of these United States, and having, in the course of my travels, taken the most accurate observations of things as they exist--the result of my observations has warranted the full and unshaken conviction that we (coloured people of these United States,) are the most degraded, wretched, and abject set of beings that ever lived since the world began; and I pray God that none like us ever may live again until time shall be no more. They tell us of the Israelites in Egypt, the Helots in Sparta, and of the Roman Slaves, which last were made up from almost every nation under heaven, whose sufferings under those ancient and heathen nations, were, in comparison with ours, under this enlightened and Christian nation, no more than a cypher--or, in other words, those nations of antiquity, had but little more among them than the name and form of slavery; while wretchedness and endless miseries were reserved, apparently in a phial, to be poured out upon our fathers, ourselves and our children, by Christian Americans!

These positions I shall endeavour, by the help of the Lord, to demonstrate in the course of this APPEAL, to the satisfaction of the most incredulous mind--and may God Almighty, who is the Father of our Lord Jesus Christ, open your hearts to understand and believe the truth.

The causes, my brethren, which produce our wretchedness and miseries, are so very numerous and aggravating, that I believe the penonly of a Josephus or a Plutarch, can well enumerate and explain them. Upon subjects, then, of such incomprehensible magnitude, so impenetrable, and so notorious, I shall be obliged to omit a large class of, and content myself with giving you an exposition of a few of those, which do indeed rage to such an alarming pitch, that they cannot but be a perpetual source of terror and dismay to every reflecting mind.

I am fully aware, in making this appeal to my much afflicted and suffering brethren, that I shall not assailed by those whose greatest earthly desires are, to keep us in abject ignorance and wretchedness, and who are of the firm conviction that Heaven has designed us and our children to be slaves and beasts of burden to them and their children. I say, I do not only expect to be held up to the public as an ignorant, impudent and restless disturber of the public peace, by such avaricious creatures, as well as a mover of insubordination--and perhaps put in prison or to death, for giving a superficial exposition of our miseries, and exposing tyrants. But I am persuaded, that many of my brethren, particularly those who are

ignorantly in league with slave holders or tyrants, who acquire their daily bread by the blood and sweat of their more ignorant brethren-- and not a few of those too, who are too ignorant to see an inch beyond their noses, will rise up and call me cursed--Yea, the jealous ones among us will perhaps use more abject subtlety, by affirming that this work is not worth perusing, that we are well situated, and there is no use in trying to better our condition, for we cannot. I will ask one question here. -Can our condition be any worse? -Can it be more mean and abject? If there are any changes, will they not be for the better, though they may appear for the worst at first? Can they get us any lower? Where can they get us? They are afraid to treat us worse, for they know well, the day they do it they are gone. But against all accusations which may or can be preferred against me, I appeal to Heaven for my motive in writing--who knows that my object is, if possible, to awaken in the breasts of my afflicted, degraded and slumbering brethren, a spirit of inquiry and investigation respecting our miseries and wretchedness in this REPUBLICAN LAND OF LIBERTY!!!!!!

The sources from which our miseries are derived, and on which I shall comment, I shall not combine in one, but shall put them under distinct heads and expose them in their turn; in doing which, keeping truth on my side, and not departing from the strictest rules of morality, I shall endeavour to penetrate, search out, and lay them open for your inspection. If you cannot or will not profit by them, I shall have done my duty to you, my country and my God.

ที่มา: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1972), 154.

Questions

1. What kind of literature is this?
2. Comment the techniques used in this excerpt.
3. What did the author want for his Black fellows?
4. What is the tone of this excerpt? Why was it prohibited once?
5. What is the contradiction in this excerpt?
6. Point out the words or phrases that convey the author's racial commitment.

เฟรเดอริก ดักลาส. *Narrative of the Life of Frederick Douglass, an American Slave*

from *Narrative of the Life of
Frederick Douglass, an American Slave*

Chapter X

I left Master Thomas's house, and went to live with Mr. Covey, on the 1st of January, 1833. I was now, for the first time in my life, a field hand. In my new employment, I found myself even more awkward than a country boy appeared to be in a large city. I had been at my new home but one week before Mr. Covey gave me a very severe whipping, cutting my back, causing the blood to run, and raising ridges on my flesh as large as my little finger. The details of this affair are as follows: Mr. Covey sent me, very early in the

morning of one of our coldest days in the month of January, to the woods, to get a load of wood. He gave me a team of unbroken oxen. He told me which was the in-hand ox, and which the off-hand one. He then tied the end of a large rope around the horns of the in-hand ox, and gave me the other end of it, and told me, if the oxen started to run, that I must hold on upon the rope. I had never driven oxen before, and of course I was very awkward. I, however, succeeded in getting to the edge of the woods with little difficulty; but I had got a very few rods into the woods, when the oxen took fright, and started full tilt, carrying the cart against trees, and over stumps, in the most frightful manner. I expected every moment that my brains would be dashed out against the trees. After running thus for a considerable distance, they finally upset the cart, dashing it with great force against a tree, and threw themselves into a dense thicket. How I escaped death, I do not know. There I was, entirely alone, in a thick wood, in a place new to me. My cart was upset and shatteted, my oxen were entangled among the young trees, and there was none to help me. After a long spell of effort, I succeeded in getting my cart righted, my oxen disentangled, and again yoked to the cart. I now proceeded with my team to the place where I had, the day before, been chopping wood, and loaded my cart pretty heavily, thinking in this way to tame my oxen. I then proceeded on my way home. I had now consumed one half of the day. I got out of the woods safely, and now felt out of danger. I stopped my oxen to open the weeds gate; and just as I did so, before I could get hold of my

ox-rope, the oxen again started, rushed through the gate, catching it between the wheel and the body of the cart, tearing it to pieces, and coming within a few inches of crushing me against the gate-post. Thus twice, in one short day, I escaped death by the merest chance. On my return, I told Mr. Covey what had happened, and how it happened. He ordered me to return to the woods again immediately, I did so, and he followed on after me. Just as I got into the woods, he came up and told me to stop my cart, and that he would teach me how to trifle away my time, and break gates. He then went to a large gum-tree, and with his axe cut three large switches, and, after trimming them up neatly with his pocket-knife, he ordered me to take off my clothes. I made him no answer, but stood with my clothes on. He repeated his order. I still made him no answer, nor did I move to strip myself. Upon this he rushed at me with the fierceness of a tiger, tore off my clothes, and lashed me till he had worn out his switches, cutting me so savagely as to leave the marks visible for a long time after. This whipping was the first of a number just like it, and for similar offences.

¶ Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, *Black Writers of America* (New York: Macmillan, 1972), 69.

Questions

1. In which period does this narrative belong to?
2. What section of the whole autobiography does this chapter come

- from? And where does it take place?
3. Discuss the animal imagery employed in this chapter.
  4. What do the reader learn about slavery from this chapter?
  5. What kind of movement is seen in the story? What does it symbolize? State each symbol clearly.
  6. How does this autobiographical work constitute to the Black literature?

Chapter XI

I found employment, the third day after my arrival, in stowing a sloop with a load of oil. It was new, dirty, and hard work for me; but I went at it with a glad heart and a willing hand I was now my own master. It was a happy moment, the rapture of which can be understood only by those who have been slaves. It was the first work, the reward of which was to be entirely my own. There was no Master Hugh standing ready, the moment I earned the money, to rob me of it. I worked that day with a pleasure I had never before experienced. I was at work for myself and newly-married wife. It was to me the startingpoint of a new existence. When I got through with that job, I went in pursuit of a job of calking; but such was the strength of prejudice against color, among the white calkers, that they refused to work with me, and of course I could get no employment. Finding my trade of no immediate benefit, I threw off my calking habiliments, and prepared myself to do any kind of work I could get to do. Mr.

I am told that colored persons can now get employment at calking in New Bedford-a result of anti-slavery effort. Johnson kindly let me have his wood-horse and saw, and I very soon found myself a plenty of work. There was no work too hard-none too dirty. I was ready to saw wood, shovel coal, carry wood, sweep the chimney, or roll oil casks, all of which I did for nearly three years in New Bedford, before I became known to the antislavery world.

In about four months after I went to New Bedford, there came a young man to me, and inquired if I did not wish to take the "Liberator." I told him I did; but, just having made my escape from slavery, I remarked that I was unable to pay for it then. I, however, finally became a subscriber to it. The paper came, and I read it from week to week with such feelings as it would be quite idle for me to attempt to describe. The paper became my meat and my drink. My soul was set all on fire. Its sympathy for my brethren in bonds-its scathing denunciations of slave-holders-its faithful exposure of slavery--and its powerful attacks upon the upholders of the institution--sent a thrill of joy through my soul, such as I had never felt before!

I had not long been a reader of the "Liberator," before I got a pretty correct idea of the principles, measures and spirit of the anti-slavery reform. I took right hold of the cause I could do but little; but what I could, I did with a joyful heart, and never felt happier than when in an anti-slavery meeting. I seldom had much to say at the meetings, because what I wanted to say was said so much

better by others. But, while attending an anti-slavery convention at Nantucket, on the 11th of August, 1841, I felt strongly moved to speak, and was at the same time much urged to do so by Mr. William C. Coffin, a gentleman who had heard me speak in the colored people's meeting at New Bedford. It was a severe cross, and I took it up reluctantly. The truth was, I felt myself a slave, and the idea of speaking to white people weighed me down. I spoke but a few moments, when I felt a degree of freedom, and said what I desired with considerable ease. From that time until now, I have been engaged in pleading the cause of my brethren--with what success, and with what devotion, I leave those acquainted with my labors to decide.

¶: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, **Black Writers of America** (New York: Macmillan, 1972), 88.

Questions

1. What happened to the narrator in this chapter?
2. Is it true that the story is compared to a journey? If so, where does the journey start and end?
3. Cite examples of racial prejudice.
4. From this chapter, why is literacy important for the narrator?
5. What does 'The paper became my meat and my drink' mean? Explain.
6. What is the setting in this chapter? And does it symbolize anything?
7. What is the contrast between chapter X and chapter XI?

8. What kind of work is this? What is its tone?
9. What did the narrator do at the end? Why?

"During the fifty-year span, some matters remained provokingly constant--such as cultural alienation, literary stereotyping, discrimination in the labor and housing markets, and segregation in the use of public accommodations and facilities--but in other respects there were changes as the decades rolled by."

Richard Barksdale and Keneth Kinnamon:
Black Writers of America